

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) S. A., b) R. H.**, zastoupeni Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalované ze dne 1. 2. 2018, č. j. KRPH-10957-23/ČJ-2018-050022-SV a č. j. KRPH-10959-23/ČJ-2018-050022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2018, č. j. 43 A 3/2018 - 31,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **10.520 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími označenými v záhlaví žalovaná zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění z důvodu nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná zdůvodnila, proč nepřistoupila k uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu zajištění 90 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

[2] Žalobu proti rozhodnutím žalované Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Podle krajského soudu se žalovaná dostatečně zabývala možnými překážkami realizace vyhoštění do země jejich původu. Žalovaná nebyla povinna postavit najisto, zda vyhoštění žalobců bude skutečně možné, postačilo posouzení potenciality jejich vyhoštění a k tomu měla žalovaná dostatek podkladů.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) včas kasační stížnost, kterou se domáhají zrušení napadeného rozsudku, napadených rozhodnutí a vrácení věci

žalované k dalšímu řízení. Stěžovatelé v doplnění kasační stížnosti namítali, že v jejich případě nemůže být naplněn účel zajištění, kterým je správní vyhoštění. V případě návratu do Iránu by jim hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Krajský soud se měl odchýlit od § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a měl se zabývat tvrzeními stěžovatelů a důkazy předloženými až v řízení před soudem.

[4] Dne 6. 6. 2018 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno vyjádření žalované, z něhož vyplývá, že z důvodu celkové nespolupráce stěžovatelů ve věci zjištění jejich totožností a odmítnutí dobrovolného návratu do země původu nebyl předpoklad realizace správního vyhoštění a na základě příkazů ze dne 25. 4. 2018 byli stěžovatelé dne 25. 4. 2018 propuštěni ze zajištění.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. srpna 2017, platí, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[6] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 - 31). Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co krajský soud zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

[7] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatelů bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatelů věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43. Z důvodů uvedených v dosavadních usneseních, např. ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28 a č. j. 6 Azs 416/2017 - 25, či například ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 - 26, však Nejvyšší správní soud řízení nepřerušil. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

pokračování

[10] Stěžovatelům byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2018, č. j. 6 Azs 116/2018 - 25, ustanovena zástupkyně, advokátka Mgr. Gabriela Kopuleťá. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatelů přiznal odměnu za 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) a písemné podání nebo návrh ve věci samé – sepsání kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování dvou osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2.480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 9.920 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelů náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč za 2 úkony právní služby. Zástupkyně stěžovatelů není plátkyní DPH. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 10.520 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu